

A veelikánský dobrodružo a suprbájo odpoledne.

Jako, já bych to vyšperkovala ešče víc superlativama, ale to už by asi působilo trošku hodně trapně. Leč, když vono to tak fakt bylo.

Páč, když jsem si tuhle tak pěkně natrénovala ten dojezd domů autobusem, taak jsem si řekla, že se rozjedu ešče víc. A náhoda tomu byla nápomocna. Ani vlastně nevím proč jsem se šla znovu dívat, zda se v jízdním řádku nevyskytne nějaký pěkný spojení domů. Už jsem se dívala před tím. A nic, co by stálo za to, využít tuhle možnost, se nevokázalo. Čas vždycky prachbídnej. Takže nechápu, proč, ale prostě jsem se šla koukat znovu a! Vijolá! Vono se tam jedno spojeníčko našlo!

No sice tak jako hoodně brzo na odjezd, ale když to uskutečním v pátek, kdy mi klouzavka dovoluje hodně klouznout tak..... tak budu doma už v půl třetí!!! "Žjooooooooofkaaužofkááá! To je skvělý!", skákala jsem si radostí, to musím udělat. Přesčasů mám habaků, tak je konečně můžu pořádně využít.

Helejte, kdybyste viděli, jak já důkladně študovala nejen jízdni řád ale i ty spojení šécky (páč musím 4x přestupovat) . Aby to klaplo, když jsem takovej matla. Včetně toho, že jsem si ty hlavní přestupy zvizualizovala, abych věděla, kam mám jít. No naštudováno jak na promoce □ □ □ Nastal den Dé a já si to pro jistotu ešče vypsala a znovu si to projela, abych něco.....neprojela □ . Nachystáno a celý dopoledne jsem byla nervózně těšivá. Jak malej harant.

Ono taky, člověk jak cestuje autem, tak to není tak zábavný. Jako dítě jsem byla malej cestovatel, pořád jsme s mámou někde jezdily - hlavně vlakem, protože měla tzv. režijku, tedy cestování za půldarma pro ni i pro nás. Nejvíc jsme jezdívali do Hradce Králové, který jest mi tím pádem mým druhým rodným domovem. I když už tam kořeny nemám, protože Bobuška s Pepíčkem - něco jako náhradní babička a dědeček (vlastně možná i víc □), už oba dávno umřeli. A aji za hranice všedních dní se jezdívalo s partou od mámy z práce - vlakem k Baltu, to bylo žůžo - večer se sedlo na nočním Hlaváku do vlaku a druhej den jsme byli na pláži ve Warnemünde. Taam jsem to měla ráda. A nebo třeba v Budapešti, v Miškolci miluju jízdu vlakem v noci, když ležíte na břiše na prostředním lehátku - vždycky jsem potřebovala prostřední lehátko □ a čučíte na noční krajinu, kterou duní rychlík jedoucí jako blásen.

A veelikánský dobrodružo a suprbájo odpoledne.

No tak podobně jako tehdy jsem si připadala i teď. A to šlo pouze o cestu domů autobusem ☐ . Jenže jak říkám, když jezdíte autem, není to taková zábava a dobrodružo. Z kanclu jsem vypálila jak raketa a rvala to plnou rychlostí na trambaj. Div, že jsem neporazila cestou recepci ☐ . Stihla jsem trambaj, kterou jsem potřebovala, aby mě dopravila na místo prvního přestupu. Tady ještě dobrý. Ovšem pak na zastávce, už mě přepadly ty moje pochybnosti, protože jsem tam stála a dlouho se nic nedělo ☐ . A co když jsem něco prokoučovala? Musí mi to všechno na sebe navazovat, jinak jsem v háji , moc prostoru mezi přestupama nemám! Konečně dorazil autobus a já si důležitě koupila lístek - tentokrát jsem byla už i schopná sdělit, kam já to jedu ☐ a sedla si do příjemně poloprázdného autobusu. V tomto stavu vydržel přesně jednu jedinou stanici, páč na konci Prahé čekal had dalších cestujících. Autobus tím pádem narvanej až po střechu. Hm, v tuhle dobu ne úplně ideální stav teda.

A ešče míň ideální stav nastal posléze, když jsme se blížili k městu, kde mě čekal další přestup. Zapíchli jsme se to totiž na jednom místě a nehýbali se. Zato pomyslný ručičky hodin se hýbaly a já viděla, jak se mi krátí čas na přestup a to jsme před sebou ještě měli další dvě zastávky ve městě! Když jsme dojeli k tý druhý, padlo přesně 13:49. Čas mýho odjezdu. Do háje, já tady ztvrdnu. ☐ . Brtník sice tvrdil v esmesce, že "Neboj, dobře to dopadne." Ale jak asi to mohlo dobře dopadnout, když můj autobus pravděpodobně již odjížděl? Leda že.... leda žeeee, že by ten autobus, co se hlemejždí uličkama těsně před námi, byl ten můj přestupní! Vypadalo to totiž, že míří na tu samou zastávku co my!!!! Pokud teda bude parkovat tam, co míříme my, zastávky jsou tam tři. A co člověk ví, kde se zastaví. Nicméně jsem poprosila holčiny u dveří, ešivá mě pustí, že bych je při průletu nerada srazila, až budu stíhat autobus před náma.

Měla jsem výbornej odhad!! Byl to vooooon, byl to vooooon, dolítla jsem k němu, akurát, když nastoupil poslední člověk a mezi dveřma vybafla dotaz, zda autobus míří do vesničky, kde mě čekal další přestup. Mířil! "A juchéééééééééé, já to stihláááááááááááááááááááááááááááááá!!!"

Šťastná jako blecha jsem to hnedle psala Brtníkovi. A pak si vychutnala tu poměrně krátkou vzdálenost přesunu. Silnice totiž vede lesem a z části míjí oboru s daňkama, tak jsem je vyhlížela, leč tentokrát nic. A za chvíli už jsem vystupovala. No a tady se musím pochválit za svou prosíravost. Resp. dodatečnou prosíravost, protože tady jsem si ohledně přestupu nějak nezjišťovala nic. V tý pidivesničce jsem nečekala žádnou záludnost. Prostě v jednom směru

A veelikánský dobrodružo a suprbájo odpoledne.

přijedu a protože naše vesnice je v tom stejném směru, tak tam taky i zase nastoupím. Jo, leda tak prtky, vážení. Ešče, že jsem se tý černě oděný holčiny s batůžkem zeptala.

Nasměrovala mě totiž přesně na tu protihlehlou zastávku s tím, že ty autobusy se tady tak debilně točej. Souhlasím ☐ . A tak jsme šly čekat na tu protější. Obě v černým, obě vysoký černý boty- byl jsme tam jak dvě můry ☐ . Za chvíli - co jsem třikrát šla tam a zpátky po chodníku, páč neumím čekat v klidu - přijel autobus a mě čekala závěrečná. "ŽJOOOOOOOOOOOOOO, JÁ TO DOKÁZALA, DOJELA JSEM DOMŮ AUTOBUSEM!" To je velkočin, chápete to? ☐

Naprosto rozjásaná jsem vystoupila u nás na zastávce-tentokrát na tý správný, šťastná, že jsem doma takhle brzo a jako velká holka jela dobrodružnou cestu autobusem. Chápu, že pro ty, co takhle jezdí z práce každý den a stopadesát let, je to vopruz a ne dobrodružo. Ale pro mě je. A tentokrát i napínací v tom, ešivá stihnu přípoj, že jo. A tak jsem si řekla, že bych mohla udělat něco nestandardního, když mám takovou přehršel času a skočit na chvilku na kávu do zdejší kavárničky, která právě znovu otevřela svou zahrádku. Je součástí stacionáře, kde mají nějakým způsobem handicapovaní klienti možnost pracovat a žít ve společnosti ostatních. Což mi přijde jako supr věc. Od začátku, co jsme Domeček koupili, jsem tam chtěla zajít, leč současná koronáčová hnusoba tomu úplně nepřála, protože jsem nechtěla, jako náplava být tím, kdo by to do vesnice přinesl. Ale teď, když už je člověk očkovaný - aspoň tou první dávkou, tak už snad není pro ostatní hrozbou. Když se chová zodpovědně. Já vím, že oni to na vesnici leckdy takhle neprožívaj, ale to je tak mezi sebou. My, když jsme tam nový a za prací dojíždíme, tak jsem prostě nechtěla.

Došla jsem tam, ale měli ještě zavříno, otvírají ve čtyři, mají psáno na ceduli. No to neva, aspoň budu teda doma u ohaříku hned. A cestou si koupím aspoň zmrzku v naší nově otevřený samošce. Tak taky prtky, samoška už je zase zavřená - asi nadobro. "Takže mažem domů, děfče.", pobídla jsem se a vyrazila do kopce. A v jeho púlce mě napadla geniální věc. Pozvu Brtnika, až přijede, na kávičku. Jestli to teda stihneme, protože když jsou ohaříci zaopatření, může se on zdržet v Prahé v bytě a zase něco přitransportovat do Domečku (Začíná nám to tam trošku moc houstnout ☐ , ještě, že měl Brtnik tehdá ten nápad, šéco co jde vyklidit, vytrít a půdu tak připravit. Strávili jsme tam loni v létě hodně času, protože půda byla narvaná po střechu, ale máme teď krásnej čistej prostor, kam cpát to naše). Tak jsem mu to hnedle zavolala a byl nápadem unešen.

A veelikánský dobrodružo a suprbájo odpoledne.

Stejně jako ohařiska, když jsem rozrazila dveře Domečku v tak nečekanou hodku. "ŽJOOOFKAAAUUUŽOFKÁÁ!" jásalí stejně jako já, když jsem objevila tenhle dokonalej spoj domů. A rotovali zahradou, jako magoří. S medvědimi plyšovejma, s kostma, co prostě bylo po ruce. Netrvalo dlouho a objevil se i Mouses a pěkně jsme se taky přivítali a nějakou chvíli si pohodově fšící vegetili na zahradě. Měli jsme přece tolik času. Takový časový bohatství!! Byla jsem úplně v rauši. Říkala jsem si, že bych si mohla udělat kávičku a posedět si, když jsem takhle časově bohatá, ale pak jsem to odmávla. Radši půjdeme honem ven a kafe stejně bude pak v kafárně.

Tak jsme vyrazili. Jen jsem se musela vrátit, protože ve svém svatým nadšení a s duší bezstarostného dítěte, jsem prostě nezamkla nejen branku, ale nezamkla jsem vůbec nic, klíče jsem nechala ve dveřích □ . Říkala jsem si, když jsme přešli silnici, že bych ráda nahoru ke kostelíčku, ale když s námi jde Mouses, budem se halt placatit dole pod kopcem, ať ho netahám do lesa. Rozhodnul to za mě. Někde ve dvou třetinách starýho sadu se odpojil a zaplul kamsi. Tudíž na křižovatku cest pod kopcem jsme vyšli už sami.

Tak jsme toho využili a vyrazili vzhůru. Rumíček si na svém oblíbeným místě - který mi naprosto vyhovuje, protože je tak v půlce kopce , přesně v místě, kde si potřebuju vodfrknout - vyžádal nějaký to házení a Tali se nakonec taky přidala. Aby ne, když tady může padat strání dolů jako magor a pak letět obří kruh zpátky a při tom se tlouct házedlem mocně do hlavy.

U kostelíčka bylo naprosto jasný, kam se vydáme. Na nově objevenou cestu do bukoviny. Do toho místa jsem se hodně zamilovala a táhne mě to tam pokaždý, když tam můžu jít. Nebudu tady zase bájit o prostoru, svobodě duše a tak. Je to tam prostě skvělý. A vlastně i pro ohaře a nějakou tu práci s nima. Bučina je prosvětlená, prostorná aplná listí v kterým se dá tedy nejen pracovat, ale taky bezuzdně řídit. Protože víte, jak je báječný, když letíte za házedlem a ono zapadne do vrstvy listí a vy ho musíte vykutat na světlo bóží? Nevíte, nevíte, ale abyste to zkusili, to doporučují dva ze dvou ohařů.

A taky zkoumat pařezy. Kdo v nich bydlí, jak dlouho tam bydlí, co tam dělá, kolik jich tam je, jestli mají trvalej pobyt a ešivá ho maj taky přihlášenj..... □ . Tohle všechno, než vyzjistíte, potřebujete trochu času. Někdo víc, někdo míň. Rumíček patří mezi ty rychlejší a tak byl s průzkumem dřív hotov a připraven, po těch asi čtyřech a půl hodinách □ , k pokračování v

A veelíkánský dobrodružo a suprbájo odpoledne.

pohybu. Tali se do toho víc položila a potřebovala zjistit nějaký další detaily, asi jako třeba stravovací návyky, četnost odchodů z a do pařezu a další nějaký podrobnostě, tudíž se tam zapíchla. Uvítala jsem to, jako pěknou příležitost procvičit si přivolání od zajímavého objektu a v tichosti jsme se přesouvali s Rumíčkem dál. Ani jsme v tichosti nemuseli, byla tak zaujatá výzkumem, že kdyby vedle ní vybuchnul granát, nebude vnímat ničehož. Ale! Přivolání vnímala hezky a hned z první pádila za námi. To jsem vždycky tak tetelivě radostná jako.

Vyšli jsme z bučiny nahoru na paseku vzniklou kácením smrků s kůrovcem a zamířili na pomyslný konec kopečku. Pomyslný proto, že jsem měla - zcela blbě ovšem - v hlavě utkvělou představu, že se celou dobu jde po takový jako náhorní plošině a kopec pak schází zase dolů. Což v jednom místě - kde jsme při prvních průzkumech okolí i šli - i schází. A pak se člověk vrátí polňačkou mezi koňskými ohradama dole pod lesem a loukama zpátky do vesnice. Takže to prostě berete jako kopec. Jenže, že jo, nedošlo mi, že když jdu svou trasu opačným směrem, tak bych si mohla všimnout, že jakmile se vystoupá nahoru, pokračuje se už pak pořád téměř rovně dál a dál do další vesnice. Tudíž "vršek" kopečku pak prostě pokračuje dál a terén se sníží až někde kdesi jinde, daleko. Logicky, když jsme v údolí. Leč uchváčena okolím a přírodou, jsem tuto skutečnost nevnímala. Jako , že jsme v údolí jo! Páč toho si nejde nevšimnout □ , ale toho, že kopec, není "kopec" . I proto, že když koukám ze zahrady, tak zkrátka, je to jako, když koukám na "Řípu". A Řípa je přece taky kopec, nebudete předpokládat, že vršek Řípa nemá konec, že vede dál a navazuje na okolní krajinu.

No posuďte sami - když vidíte tohle, tak přece to JE kopec.

A veelikánský dobrodružo a suprbájo odpoledne.

Jenže,pak kouknete jinak a už je to patrný, jen si to uvědomit, že jo.

Dost jsem odběhla, uznávám, ale bylo zapotřebí to vysvětlit a doložit - byť tedy zimníma fotkama. Protože! Protožééé. Já jsem objevila "na konci" kopečku jakousi novou lesní pěšinu. A směřovala tak, že podle mých - bohužel velmi chabých zeměměřičckých výpočtů - mě musela nutně dovést někam zpátky na začátek kopečku. To je jasný. Někam tam dojdeme a pak se vymotáme. ☐ ☐ ☐ Nepoučitelná, že jo? Vono mi to nestačilo ondnoy, že jo?

Nu takže jsme se radostně vydali vstříc putování. Doslova teda, nebo skorem doslova, protože když už jsme jakou dobu šli a já měla za to, že bychom měli být někde tak asi tudle přibližně, tak leda tak....tůdle, nůdle. ☐ . Ještě než mě to přimělo podívat se teda do telefonů (Protože proč se dívat do telefonů, když prostě jdu jasně z jednoho konce kopce na druhý, po přímý pěšině?), přimělo mě cosi před námi zbystřit.

A veelikánský dobrodružo a suprbájo odpoledne.

Jsem slepá, nebo se pletu, nebo co? Kousek před námi s hlavou v křoví vedle cesty stála podstatná, dobře živená srnčí zadel. Nebo je to nějaký pařez či co? Když jsme popošli, objevilo se i tělo, hlava ovšem pořád v křoví. Paráda, máme tím pádem cvičeníčko. A mohla jsem pěkně v klidu s Tali, která byla o kousek napřed, hovořit a! Taky se dohovorit. Na tom, že zůstane stát a nebude činit ničehož. A to i v momentě, kdy se z křoví vynořila i ta hlava, zaregistrovala nás a srnec načuřeně zabekal a zmizel v lese na druhý straně pěšiny. Hezkej zážitek.

Posléze tedy došlo na to nahlédnutí do telefonu, který mě značně překvapilo. My jsme se vůbec nevraceli - na rozdíl od toho minulého zážitku □ - my jsme šli někam do kšá? !Jak do kšá, však máme být na konci kopečku někde a ne mířit někam do prostoru, vždyť..... no, nene!" Když jsem zmenšila mapu zjistila jsem, že budu-li pokračovat vytyčeným směrem, nedostanu se někam poblíž kostelíčka, ale dostanu se někam do..... no tam někam přibližně asi. A není to slušný slovo teda. □ Brejlila jsem tam do toho telefonu, točila s ním, že asi abych ho přesvědčila, že ta šipička, která ukazuje, kam jdu, pak bude mířit tam, kam potřebuju □ □ , až jsem nakonec rezignovala a sdělila tomu přístroji, že teda dobře, má pravdu a půjdem podle něj! To ovšem znamenalo totálně se odklonit a hledat pěšinku nějakou, která bude ochotná nás dovést někam, kde bych to mohla i znát. □ Což jak víme teda, stejně není rozhodující □ .

Takže jo, štrádovali jsme si to lesem jako velkovýletníci. Bylo krásně, bylo nám dobře, tak co. Já občas jukla, kam nás směřuje telefon a nebo kam směřuje flekatá a to byly jediný mý starosti. Svoboda. V prostoru i čase. To je pro mě to nejdůležitější (hnedle po zdraví nás všech) . A toho jsem teď měla přehršel. Připadala jsem si furiantsky, jak při tom cestování - děsný dobrodružo. A vypadá to, že tenhle kopeček, co není úplně tak kopeček jich pro mě bude mít asi vždycky dostatek □ .

Došli jsme k posedu, který se mi jevil, že bych ho jako mohla trošku poznávat □ . "A když se vydáme od něj taklenc doprava..... dojdeme nejspíš na tu cestu u chatek, kam jsem se dostala zcela nechtěně minule! Tadááá tak jdeme." Jehéhéééééééé. Kulový. Já jsem došla přesně do míst opačných. Respektive - do toho místa, kde jestli vzpomenete, jsem minule psala, že jsem se otočila za Tali, jenž byla v tom hezkým dólíku, kterej nejspíš obsahoval bludnej kořen, protože pak jsem se "ztratila" v prostoru, kterej někdo ohnul. Jako orientaci mám trošku marnou, to uznávám, jsou momenty, kdy jsem schopná zabloudit i v našem

A veelikánský dobrodružo a suprbájo odpoledne.

průchodákovým bytě, ale tohle místo jsem poznala úplně přesně. Byl to navíc poslední moment, kdy jsem si byla jistá, kde jsem a kam jdu. A možná taky kdo jsem □ .

A došli jsme k němu teď. A navíc teda i tou cestou na kterou jsem tehdy myslela právě, že se

na ni napojím . Vím natuty, že to byla ona, podle tohoto místa

, které jsme i dnes mĳeli. Pamatuju si to tady i když to bylo v zimě, ale zaujalo mě to tehdy tady a navíc - kousek za ním jsem s sebou navíc flákla o zem a poznala jsem to tu tím pádem i teď v létě, takže úplně blbá nejsem. Potvrdilo se mi tím pádem, že jsme před těma pár dny skutečně mířili do míst, kterými jsem chtěla jít. Aby to pak bylo všechno jinak? Tak co se ten den stalo?

Teď jsem byla tady, znova na tom bludným místě, kde jsem se otáčela za Tali do dolíku a fčil se vokáže. Jsem blázen, nebo došlo k mozkovému výpadku, jak zmiňovala Sokol, že se někdy může stát, a nebo vohnul někdo ten prostor? Ani jedna z těch variant se mi nelíbila. Ale jak jinak si vysvětlit, že až sem do tohodle bodu u dolíku, je to skutečně tak, jak jsem si právě tehdy myslela a pak jsem nakonec skončila jinde . Zakázala jsem si, že to nebudu prožívat a budu zkoumat.

A vyzkoumala jsem. Ta zpropadená cesta se totiž zcela neznatelně stáčí na pravou ruku, takže.... je zcela logický, že mě pak po opsání kruhu vyplivla opět v bodě A. Svou velkou roli v tom hrálo i to, že mě překvapilo, že v místech, kde jsem měla být, by se neměla nacházet žádná chatka a já na jednu narazila. To mě rozhodilo koncentraci natolik, že jsem

A veelikánský dobrodružo a suprbájo odpoledne.

nezaregistrovala, že cesta se tu velmi nenápadně rozdvouje. A zatímco kdybych se vydala tou druhou odbočkou, držela bych se toho svého vytčeného směru. Leč zatímco v zimním období tohle bylo patrný, tak teď ne. A pak už to fičelo, najela jsem plynule na tu původní cestu a tadáá divila se, kde to jsem, že mám být někde úpa jinde. □ .

Takže žádný ohýbání prostoru, žádnéj mozkovéj výpadek! Zcela prozaický vysvětlení. Víte, jak se mi ulevilo? Já v duchu teda doufala, že se to nějak bude dát vysvětlit, ale nikdá jeden neví, že jo? □ Zcela radostná jsem se pak teda vydala tím směrem, jak jsem chtěla jít minule a opravdu mě to vyplivlo u kostelíčka a nikde jinde. Krása.

Sešupajdili jsme dolů a tam překvápko. Mourísek náš milej. On tam na nás čekal na rozcestí!! Celý ty dvě a půl hodiny, co jsme se cárali po vršku. Pupíček jeden. Ležel tam pod keříkem, pacičky složený pod hrudníkem, jak koloušek Bambi a čekal. Přivítali jsme se fšící pěkně a šlo se domů. Flákat se po zahradě a čekat na Brtnika.

Jakmile přijel a přežil vítací přepadovku, vyklidil auto od přivezených věcí a vypadli jsme na tu kávičku. A další Žjooofkaaaaužooofkááá, tam je to tak příjemný. Popravdě něco takovýho bych v naší zapadlý vísce neočekávala. Krásná teráska pod baldachýnama, chráněná před větrem a slunečními paprsky úplně láká k posezení. A tak jsme si to užili. Dali si kávičku, víno a pivíčko a bylo nám výborně! Dokonalej start začínajícího víkendu. A já se těším, jak zase za nějakou dobu vyrazím domů dřív a dobrodružně autobusem □ .